

Arrest

nr. 321 106 van 3 februari 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. TROCH
Brusselstraat 51
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 5 april 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 maart 2024 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 16 januari 2025.

Gelet op de pleitnota van 15 januari 2025 ingediend door de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, een Nederlands onderdaan, diende op 13 december 2016 een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving als werkzoekende. Deze aanvraag werd ingewilligd.

1.2. Op 1 april 2022 diende verzoeker een aanvraag in om tot een duurzaam verblijf in het Rijk te worden toegelaten. Deze aanvraag werd ingewilligd.

1.3. Verzoeker werd op 19 januari 2023 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van veertig maanden en tot een geldboete van 8000 euro, wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen. Verzoeker ging in beroep tegen dit vonnis.

1.4. Op 30 juni 2023 werd verzoeker door het hof van beroep van Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van veertig maanden en tot een geldboete van 8000 euro, wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen.

1.5. Verzoeker werd er op 9 februari 2024 van op de hoogte gesteld dat werd overwogen om zijn recht op verblijf te beëindigen om redenen van openbare orde. Hij werd verzocht om een vragenlijst in te vullen en de door hem nuttig geachte inlichtingen en overtuigingsstukken over te maken.

1.6. Verzoeker maakte op 23 februari 2024 de hem toegestuurde vragenlijst en een aantal door hem relevant geachte bewijsstukken aan het bestuur over.

1.7. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 27 maart 2024 de beslissing tot beëindiging van het verblijf. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

*"Mijnheer
naam : [B.]
voornaam : [O.]
[...]
nationaliteit : Nederland*

Krachtens artikel 44bis § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen:

Op 13.12.2016 diende u te Antwerpen een "Aanvraag van een verklaring van inschrijving in de hoedanigheid van werkzoekende" (bijlage 19) in. Volgens het inlichtingenblad van de gemeente zou u op 01.10.2016 in België aangekomen zijn. U werd op 13.12.2016 ingeschreven in het wachtregister en op 19.12.2016 werd u ingeschreven in het vreemdelingenregister.

Sinds 21.06.2017 bent u in het bezit van een E-kaart.

Op 01.04.2022 diende u te Antwerpen een "Aanvraag om duurzaam verblijf (bijlage 22) in. Op 03.05.2022 werd u in het bezit gesteld van een EU+ Kaart geldig tot 01.04.2027.

Het Hof van Beroep van Antwerpen veroordeelde u op 30.06.2023 (op beroep tegen vonnis d.d. 19.01.2023) tot een definitief geworden gevangenisstraf van 40 maanden en tot een geldboete van 8.000 euro (vervangende gevangenisstraf bij niet betaling: 90 dagen) daar u zich schuldig had gemaakt aan middelen zonder vergunning te hebben ingevoerd, uitgevoerd of vervoerd, namelijk een onbepaalde hoeveelheid cocaïne, het misdrijf een daad zijnde van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging (feit gepleegd tussen 25.04.2021 en 28.04.2021, meermaals, op niet nader bepaalde data en laatst op 27.04.2021).

Op 27.11.2023 meldde u zich bij de gevangenis van Antwerpen naar aanleiding van uw veroordeling d.d. 30.06.2023.

U zit momenteel een gevangenisstraf uit van 40 maanden en uw strafeinde is op uw huidige detentiefiche bepaald op 11.03.2027.

Tussen 25.04.2021 en 28.04.2021, meermaals, op niet nader bepaalde data en laatst op 27.04.2021 maakte u zich schuldig aan de invoer en het vervoer van een onbepaalde hoeveelheid cocaïne, in vereniging.

U beleverde zeeschepen waardoor u toegang had tot het afgesloten havengebied.

Op 26.04.2021 stelde een beveiligingsagent van kaai 1333 vast dat u met de bestelwagen van uw werkgever supermarkt "[S.]" de kaai wilde oprijden. De beelden van de bewakingscamera's aan kaai 1333 toonden aan dat u op 26.04.2021 rond 13u41 een eerste keer op de kaai 1333 was. U was met de bestelwagen van uw werkgever bij het schip Grande Dakar. Omstreeks 22u50 kwam u een tweede keer met de bestelwagen van uw werkgever aan bij kaai 1333. Bij controle bleek dat er in de bestelwagen een kartonnen doos lag met daarin twee flessen Jack Daniel's maar ook twee door middel van elastieken samengehouden bundels geldbiljetten ter waarde van in totaal 30.000 euro. De doos en haar inhoud werden door de scheepvaartpolitie in beslag genomen en u werd meegenomen. Uit het vonnis d.d. 19.01.2023 blijkt dat u stelde op voorhand niet te hebben geweten wat u moest afhalen, maar dat u ervan uitging dat het cocaïne was, die u zou ontvangen in ruil voor de kartonnen doos.

Op 27.04.2021 kwam u opnieuw met de bestelwagen van uw werkgever aan bij de kaai 1333. Om 17u41 kwam u aan bij het schip Grande Guinea. U reed achterwaarts aan boord via het schip, en verliet het opnieuw rond 17u44. U verliet de kaai zonder gecontroleerd te worden.

Uw werkgever verklaarde dat u op 27.04.2021 niet van dienst was, en dat het niet gebruikelijk was dat hun bestelwagens of de contactsleutels mee huiswaarts genomen werden.

In uw verklaring d.d. 06.05.2021 gaf u toe contact te hebben gehad met iemand die u gevraagd had 'of u wat wou bijverdienen'. Deze man, door u genoemd als "Fitnessboy", had vervolgens niet specifiek genoemd wat u zou moeten doen, maar u had er naar eigen zeggen "wel een idee van uit welke hoek dit kwam". Volgens uw verklaring was het "Fitnessboy" die u op 26.04.2021 de kartonnen doos gegeven had. U stelde dat u ook op 27.04.2021 in opdracht van "Fitnessboy" naar de kaai gereden was waar matrozen uw bestelwagens hadden volgeladen met dozen, die u daarna aan "Fitnessboy" afgeleverd had.

Ter zitting stelde uw advocaat dat de feiten niet werden betwist maar er werd geargumenteed dat u en uw gezin werden bedreigd, waardoor u niet anders had gekund dan de feiten te plegen. U beriep zich op de schulduitsluitingsgrond en verzocht om u vrij te spreken. Het Hof was echter van oordeel dat u niet aannemelijk had gemaakt dat u onder bedreiging had gehandeld omdat er aanvankelijk in uw eigen verklaring geen sprake was van enige bedreiging. Het feit dat u op zeker ogenblik met een kartonnen doos met daarin 30.000 euro in contanten aan kaai 1333 opdaagde, toont ook aan dat u vrijwillig op het u gedane aanbod om "iets bij te verdienen" was ingegaan. U kon geen enkele informatie verschaffen omtrent de identiteit van uw opdrachtgever, diens voertuig of diens entourage, terwijl deze opdrachtgever u naar eigen zeggen veelvuldig via WhatsApp gecontacteerd had en meermaals aan uw woning zou zijn opgedaagd. Meer nog bleek uit uw eigen verklaring dat u alle WhatsApp-conversaties met uw opdrachtgever gewist had, volgens u uit angst. Er was echter geen enkele zinnige reden waarom u deze sms'jes al onmiddellijk zou hebben moeten wissen: indien u werkelijk onder druk zou zijn gezet, zou dat namelijk uit deze sms'jes hebben kunnen blijken. De vaststelling dat u verklaarde dat u met uw eigen gsm met uw opdrachtgever communiceerde terwijl u volgens de bewakingsagent van kaai 1333 net daarom van uw opdrachtgever een gsm gekregen had, maakte overigens dat er vragen werden gesteld bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Zelfs indien uw verklaringen als geloofwaardig werden weerhouden, moest worden vastgesteld dat daaruit niet bleek dat u van bij aanvang bedreigd of onder druk gezet werd, terwijl u blijkens dezelfde verklaring goed wist aan welk soort van feiten uw medewerking verzocht werd. Op het ogenblik waarop u in het bezit was gekomen van de kartonnen doos, stond u in elk geval niet onder een morele dwang of dreiging die het u onmogelijk maakte zich te bedenken en de uitvoering van uw opdracht te staken/weigeren en de politiediensten te verwittigen. Integendeel, zelfs uw betrapting op 26.04.2021 met 30.000 euro in contacten aan de toegang van kaai 1333, weerhield u er niet van om de daaropvolgende dag opnieuw deze kaai op te rijden om een gelijkaardige opdracht uit te voeren. Van een volledige uitschakeling van uw wilsvrijheid was gelet op hetgeen voorafgaat volgens het Hof geen sprake.

Het lijkt geen twijfel dat drugs in het algemeen een ernstige bedreiging vormen voor de volksgezondheid en de veiligheid binnen de samenleving. De handel in verdovende middelen brengt de gezondheid en de levenskwaliteit van gebruikers ernstig in gevaar. Bovendien doet de aanwezigheid van drugs in de samenleving afbreuk aan de openbare rust en veiligheid doordat een deel van de druggebruikers misdrijven pleegt om het eigen gebruik te financieren of onder invloed van drugs strafbare feiten pleegt. Het is duidelijk dat het financiële voordeel het leidendmotief was van uw wederrechtelijk handelen en dat u zich niet bekommerde over de nefaste gevolgen van drugs op de gezondheid van de afnemers, zowel op fysiek als psychische vlak. De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Gelet op het zeer lucratief karakter van de verkoop van drugs is het gevaar op recidive zonder meer aanwezig. Zelfs na uw betrapting op 26.04.2021 met 30.000 euro in contacten aan de toegang van kaai 1333 ging u de volgende dag terug om een gelijkaardige opdracht uit te voeren.

Ondanks het gegeven dat de feiten die leidden tot de veroordeling d.d. 30.06.2023 gepleegd werden tussen 25.04.2021 en 28.04.2021, meermaals, op niet nader bepaalde data en laatst op 27.04.2021, en u in de periode tot uw opsluiting op 27.11.2023 niet betrappt werd op het plegen van nieuwe inbreuken op de drugwetgeving, wordt u geacht door uw persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving te vormen. Tot 30.06.2023 was de procedure voor strafrechtelijke bestraffing immers hangende. Het risico dat u na uw vrijlating opnieuw wat wil bijverdienen, blijft reëel. Drugstrafiek is nu eenmaal veel lucratiever dan een reguliere tewerkstelling.

Met uw handelen, louter ingegeven door eigen winstbejag, heeft u een bijdrage willen leveren aan de instandhouding van de handel in cocaïne en de verspreiding van deze voor de volksgezondheid gevaarlijke stof. U heeft zich geen rekenschap gegeven van alle negatieve gevolgen die daaruit voortvloeien voor de

samenleving. Het deelnemen aan dergelijke vorm van criminaliteit getuigt van een laakbare ingesteldheid. De in uw hoofde bewezen feiten zijn ernstig en van aard de openbare veiligheid, de maatschappelijke orde en de volksgezondheid in het gedrang te brengen.

Uw gedragingen getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. Uit uw persoonlijk handelen komt een voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Overwegende het bijzonder winstgevende van de drugshandel, bestaat er een reëel en actueel risico voor de openbare orde. De maatschappij dient beschermd te worden tegen de verspreiding van illegale drugs en tegen diegenen die verantwoordelijk zijn voor de verspreiding ervan. Het beëindigen van uw verblijfsrecht is dan ook een noodzakelijke maatregel voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, uw persoonlijke belangen wegen niet op tegen het belang van de maatschappij in het algemeen.

Op 09.02.2024 werd u op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen en werd u de mogelijkheid geboden om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden, aan te voeren. Op 23.02.2024 werden de ingevulde vragenlijst en de stavingsstukken door uw advocaat doorgestuurd. U verklaarde dat uw taal Nederlands is; dat u Engels en Nederlands kan lezen en schrijven; dat u Arabisch kan spreken en lezen; dat u sinds eind 2016 in België bent; dat u in het bezit bent van een Nederlands paspoort, een Belgische verblijfskaart en een Belgisch rijbewijs, die thuis liggen; dat u diabetes heeft; dat u voor u in de gevangenis belandde woonachtig was in [...] Deurne [...]; dat u getrouwd bent met [E.M.F.], Nederlandse nationaliteit en in het bezit van een Belgische verblijfskaart [...]; dat u familie heeft in België, namelijk: uw broer [B.L.] [...] van Nederlandse nationaliteit [...], uw schoonzus [E.M.L.] [...] en hun 3 kinderen [B.S.], [B.J.] en [B.A.]; dat u twee minderjarige kinderen heeft in België die bij hun moeder wonen: [B.Z.] [...] en [B.Y.] [...]; dat u niet getrouwd bent en geen duurzame relatie heeft in uw land van herkomst of in een ander land dan België; dat u familie heeft in Nederland, namelijk uw broers en uw zussen ([B.D.], [B.F.], [B.R.], [B.S.] en [B.A.A.]), uw vader ([B.A.], Nederlander); dat uw moeder in oktober 2023 overleden is; dat u geen minderjarige kinderen heeft in uw land van herkomst of in een ander land dan België; dat u in de gevangenis een opleiding schilder volgt; dat u in België gewerkt heeft: [...] (2017-2019), [...] (heel even), [...] (2020 tot +/-2022), [...] (kort) en [...] (tot aan uw opsluiting); dat u in Nederland voornamelijk heeft gewerkt als koerier; dat u niet bent veroordeeld in een ander land dan België; dat u redenen heeft waarom u niet naar uw land kan terugkeren, namelijk omdat uw gezin en jullie leven in België is; dat uw vrouw hier werkt; dat uw kinderen hier naar school gaan en dat u geen belangen meer heeft in uw land van herkomst.

Volgende stavingstukken werden toegevoegd: een kopie van uw E-kaart en uw paspoort; een kopie van het verblijfsdocument van [E.M.F.] en uw kinderen [B.Z.] en [B.Y.]; een kopie van de paspoorten van [E.M.F.], [B.Y.] en [B.Z.]; een kopie van uw huwelijksakte; een attest van hoofdverblijfplaats met historiek; een attest van gezinssamenstelling; een bewijs van wettelijke samenwoning; een attest van leven; een attest van verblijfplaats met het oog op huwelijk; een huurcontract woning [...]; een geboorteakte van [B.Y.]; een schoolattest van uw kinderen; een medische attest Diabetes Mellitus type II; een arbeidsovereenkomst [...] d.d. 20.07.2021; een attest van tewerkstelling [...] d.d. 13.12.2022 - 12.12.2023; een arbeidsovereenkomst [...] d.d. 13.10.2021; een arbeidsovereenkomst [E.M.F.] bij [...]; uw loonfiches [...]; uw loonfiches [...]; een tewerkstellingsattest [...]; een individuele rekening [...] 2022 en 7 aanslagbiljetten personenbelasting 2016-2017; 2017-2018; 2018-2019; 2019-2020; 2020-2021; 2021-2022 en 2022-2023.

In het kader van een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen in toepassing van artikel 44bis § 2 van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, moet er rekening gehouden worden met de duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd, uw gezondheidstoestand, uw gezins- en economische situatie, uw sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van oorsprong.

Op 19.04.2016 trad u te [...] (Marokko) in het huwelijk met mevrouw [E.M.F.] ([...], van Nederlandse nationaliteit sinds 23.05.2023 - EU+ Kaart geldig tot 24.08.2033). Uit deze relatie zijn 2 kinderen geboren: [B.Z.] ([...], van Nederlandse nationaliteit) en [B.Y.] ([...], van Nederlandse nationaliteit). Mevrouw en de kinderen bezoeken u in de gevangenis.

Het wordt niet betwist dat u zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM). De bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten, rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven. U heeft door uw persoonlijk gedrag een ernstige aanslag gepleegd op de openbare orde. De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit, is zodanig dat uw familiale belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Op 14.07.2017 diende mevrouw [E.M.] een visumaanvraag voor kort verblijf in bij de Belgische autoriteiten te Casablanca. De visumaanvraag werd goedgekeurd en mevrouw [E.M.] werd in het bezit gesteld van een visum type C geldig van 05.10.2017 tot 18.01.2018, voor een periode van 90 dagen. Op 24.10.2017 kwam mevrouw [E.M.] naar België. Op 23.01.2018 diende zij te Antwerpen een aanvraag tot gezinshereniging met u in. Deze aanvraag werd op 22.06.2018 goedgekeurd. Sinds 23.05.2023 heeft mevrouw de Nederlandse nationaliteit, ook jullie beide kinderen hebben de Nederlandse nationaliteit.

Mevrouw [E.M.] en uw kinderen hebben recht op verblijf in België. Ze worden dan ook geenszins verplicht België te verlaten. Ondanks dat mevrouw [E.M.] voor zover bekend bij de Administratie nooit in Nederland heeft gewoond, zou zij ervoor kunnen kiezen om zich samen met de kinderen te vestigen in Nederland waar u de kans zou hebben het gezinsleven met hen verder te zetten. Er worden thans geen elementen voorgelegd waaruit onoverkomelijke hinderpalen blijken die de voortzetting van uw gezinsleven als dusdanig zouden verhinderen in Nederland en evenmin blijkt dat uw gezinsleven enkel in België zou kunnen verder gezet worden. Nederland is een buurland waardoor het voor mevrouw en de kinderen nog steeds mogelijk zou zijn nauw contact met vrienden en familie in België te onderhouden middels regelmatige bezoeken en de moderne communicatiemiddelen. Het feit dat mevrouw niet gedwongen wordt het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij u niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Nederland. Zoals reeds vermeld hebben mevrouw [E.M.] en uw kinderen de Nederlandse nationaliteit. Uw kinderen zijn nog heel jong (bijna 6 jaar en 3 jaar) en nog niet schoolplichtig waardoor verondersteld kan worden dat zij zich makkelijk zouden kunnen aanpassen aan een nieuwe situatie. Dat de kinderen in België geboren werden, maakt niet dat ze in Nederland niet zouden kunnen aarden. Het gegeven dat mevrouw [E.M.] momenteel in België tewerkgesteld is, maakt op zich niet dat zij er niet voor zou kunnen kiezen om België te verlaten. Uit niks blijkt immers dat ze in Nederland geen (gelijkaardig) werk zou kunnen vinden. Eventueel kan zij haar job in België behouden zolang u geen werk in Nederland heeft gevonden en reist ze u na van zodra u betaald werk heeft.

Mevrouw [E.M.] kan er uiteraard ook voor kiezen om samen met de kinderen in België te blijven en contact met u te onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar u verblijft. Dat het contact met uw kinderen en mevrouw [E.M.] moeilijker zal verlopen indien zij ervoor zouden kiezen in België te blijven, is enkel en alleen aan uzelf te wijten daar dit een gevolg is van de door u opgelopen strafrechtelijke veroordeling die op zijn beurt het gevolg is van de feiten die u wetens en willens zelf gepleegd heeft.

Het hoger belang en welzijn van de kinderen heeft een primordiaal karakter maar geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van de kinderen een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, par. 101; GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)). Uit hetgeen supra besproken werd, blijkt dat er ernstige redenen van openbare orde zijn die de beëindiging van uw verblijf noodzakelijk maken.

U vermeldde op het formulier hoorrecht dat uw broer [B.L.] ([...], van Nederlandse nationaliteit, EU-kaart geldig tot 22.08.2028), uw schoonzus ([E.M.L.], [...], van Marokkaanse nationaliteit, F+ Kaart geldig tot 14.09.2033) en hun 3 kinderen ([B.S.], [...], van Nederlandse nationaliteit; [B.J.], [...], van Nederlandse nationaliteit en [B.A.], [...], van Nederlandse nationaliteit) in Deurne wonen. Er werden geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aangetoond die anders zijn dan de gewoonlijke affectieve banden, zoals vereist in de toepasselijke rechtspraak van het EHRM. Ook met hen kan u contact onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Een schending van artikel 8 EVRM met betrekking tot één van deze familieleden is niet aannemelijk.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Het wordt niet betwist dat het beëindigen van uw verblijf een inmenging vormt in uw privéleven gezien de duur van uw verblijf in België. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met België is aangegaan, zoals het spreken van de taal, het volgen van een opleiding, het hebben van werk, het deelnemen aan verenigingsleven, het aangaan van vriendschappen en het aangaan en onderhouden van

(familie)relaties, etc. Er moet vervolgens nagegaan worden of er uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die maken dat de vreemdeling voor het uitoefenen van zijn privéleven gebonden is aan België. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. De inmenging wordt in casu als noodzakelijk beschouwd voor de bescherming van de orde en ter voorkoming van strafbare feiten.

Dat u reeds bijna 8 jaar in België verblijft, betekent niet dat er niet van u gevergd zou kunnen worden dat u, nadat uw recht op verblijf beëindigd werd, terug zou keren naar Nederland. Integratie veronderstelt ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt aan het plegen van strafbare feiten. Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde.

Uit uw administratief dossier blijkt dat u op 01.10.2016 in België bent aangekomen. U was dus 30 jaar oud bij aankomst in België en u bent momenteel 38 jaar. Het is inherent aan een langdurig verblijf dat hier bijvoorbeeld sociale en culturele banden zijn. Toch kan opgemerkt worden dat ondanks uw verblijf van bijna 8 jaar in België niet gebleken is dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst.

Het gegeven dat u in het verleden in België gewerkt heeft en dat u in de gevangenis een opleiding 'schilder' volgt, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Bovendien kan opgemerkt worden dat de gepleegde strafbare feiten een hunker naar snel winstbejag aantonen. U was blijkbaar niet tevreden met wat u verdiende en vulde uw salaris aan met inkomen verworven uit de invoer en het vervoer van een onbepaalde hoeveelheid cocaïne. U beleverde zeeschepen waardoor u toegang had tot het afgesloten havengebied. Voor de invoer en het vervoer van een onbepaalde hoeveelheid cocaïne gebruikte u zelfs de bestelwagen van uw werkgever terwijl u niet aan het werk was. De vaardigheden die u heeft opgedaan en nog zal opdoen in de gevangenis, zullen u wellicht van pas komen en uw kansen op de arbeidsmarkt in Nederland enkel positief beïnvloeden. Uit niets blijkt dat u geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in Nederland om in uw eigen levensonderhoud te voorzien. U heeft reeds gewerkt in Nederland, voornamelijk als koerier.

Er wordt niet betwist dat het terugkeren naar Nederland, om daar een leven op te bouwen, enige aanpassing zal vergen. Echter is niet gebleken dat u geen enkele binding meer zou hebben met Nederland, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar Nederland niet verwacht zou mogen worden. U kan in alle redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. U verklaarde in uw vragenlijst hoorrecht dat uw vader, uw broers en uw zussen in Nederland wonen.

Hoe dan ook, zoals reeds vermeld rechtvaardigen de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten de inmenging in het uitoefenen van uw recht op de eerbiediging van uw privéleven. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

U stelt in het formulier hoorrecht d.d. 09.02.2024 dat u diabetes heeft wat u belemmert om te reizen of naar uw herkomstland terug te keren.

Om deze verklaring te ondersteunen, legde u een attest d.d. 13.02.2024 van Dr. [S.B.] voor met de bevestiging dat u sinds 24.07.2020 gediagnosticeerd bent met diabetes Mellitus type II. Er werd geen behandeling aan toegevoegd.

Op 05.03.2024 werd uw medisch dossier overgemaakt aan de Dienst Medisch Verblijf - Cel Medische Evaluatie van de Dienst vreemdelingenzaken.

Op 06.03.2024 stelde de Dienst Medische Sectie dat er op basis van de verstrekte medische informatie geconcludeerd kan worden dat er geen tegenindicatie is voor het reizen of voor een terugkeer naar het thuisland. Er dient opgemerkt te worden dat Nederland, als één van de EU-lidstaten, als regel opgelegd kreeg om alle verdragen, wetten, overeenkomsten e.d., geldend in de Europese Unie, o.a. het Verdrag van de Rechten van de Mens, te ondertekenen om toetreding tot de Europese Unie mogelijk te maken. Aldus zijn de rechten van betrokkene voldoende beschermd en gewaarborgd in Nederland. De betrokkene zal geen significante drempels ondervinden om een behandeling te verkrijgen.

Er liggen momenteel dan ook geen medische stukken voor waaruit blijkt dat u een medische behandeling dan wel medicatie nodig zou hebben die enkel in België beschikbaar en toegankelijk zou zijn voor u en die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Met inachtneming van alle door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij geeft volgende toelichting:

“Conform art. 2 en 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en art. 62 van de Vreemdelingenwet dient een administratieve beslissing zowel in feite als in rechte gemotiveerd te worden.

De wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden, doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, te zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

Aldus moet de betrokken persoon kennis hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een beslissing te nemen.

Van een afdoende motivering kan slechts sprake zijn wanneer deze motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd is.

In casu dient vastgesteld te worden dat de beslissing om het grondgebied te verlaten onafdoende werd gemotiveerd.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat:

“Daar uw gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, uw persoonlijke belangen wegen niet op tegen het belang van de maatschappij in het algemeen”

Echter is onvoldoende gemotiveerd waarom het gedrag van verzoeker een werkelijke actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt waardoor zijn persoonlijke belangen niet opwegen tegen het belang van de maatschappij in het algemeen.

Verzoeker werd tot op heden slechts één keer veroordeeld, voor druggerelateerde feiten.

Verzoeker betwist niet dat druggerelateerde feiten een ernstige verstoring opleveren van de openbare orde en een ondermijning zijn van de gezondheid van anderen, doch er kan niet gesteld worden dat verzoeker door het plegen van de feiten een rechtstreekse dreiging heeft uitgemaakt voor andermans fysieke [integriteit].

Verzoeker legde in het strafdossier ook bekentenissen af.

Echter [kaderde] hij dat hij de feiten had gepleegd onder bedreiging naar zijn eigen leven, alsook dit van zijn familie.

De schulduitsluitingsgrond werd evenwel niet aanvaard door het Hof van Beroep omdat de wilsvrijheid van verzoeker niet volledig was uitgeschakeld.

Dit neemt echter niet weg dat het algeheel geweten is dat in het criminele milieu mensen vaak onder druk worden gezet om hand- en spandiensten te verlenen bij drugithalingen.

Zoals uit het strafdossier blijkt, werd verzoeker eerder betrapt op 26/04/2021 met 30.000 EURO in contanten aan de KAAI en ging hij de dag erop terug om een gelijkaardige opdracht uit te voeren.

Net hieruit zou kunnen afgeleid worden dat verzoeker wel degelijk onder bedreiging stond, nu hij na een eerste keer "betrapt" te zijn geweest, alsnog de volgende dag teruggaat naar de kaai, ondanks hij weet dat de pakkans zeer reëel is.

Bovendien wordt er zomaar van uitgegaan dat, omwille van het financiële voordeel dat men kan hebben bij druggerelateerde feiten, het niet uit te sluiten is dat verzoeker in de toekomst dit gedrag zal herhalen.

Dit is een "catch-all" motivering die op eender welk delict waaruit men financiële voordelen kan putten kan worden toegepast.

Er wordt niet gemotiveerd waarom in de concrete omstandigheden van verzoeker, omwille van zijn persoonlijkheid e.d.m. er een gevaar is op herhaling van misdrijven in de toekomst.

Hierbij kan benadrukt worden dat verzoeker geen enkele andere veroordeling heeft opgelopen en bovendien gaat dergelijke redenering compleet voorbij aan de mogelijkheid op re-integratie na detentie.

Men mag aannemen dat gevangenisstraffen er net toe dienen om [recidive] in de toekomst tegen te gaan.

Aangezien verzoeker geen enkele voorgaanden heeft waarna hij opnieuw feiten heeft [gepleegd], kan in hoofde van verzoeker niet zomaar aangenomen worden dat hij nieuwe feiten zal plegen.

Verzoeker wordt voor het eerst geconfronteerd met een leven in de gevangenis, het gemis van zijn familie, verlies van werk en inkomsten.

Indien men zomaar aanneemt dat verzoeker zal hervallen na zijn detentie, kan men evengoed stellen dat een verblijf in de gevangenis geen enkele impact heeft op het tegengaan van recidive, wat uiteraard niet [zo] is.

Verzoeker verdient nog een kans en er wordt onafdoende gemotiveerd waarom de feiten die door verzoeker werden gepleegd hem nog een actuele gevaar maken voor de maatschappij en de openbare orde.

Minstens had men zich nog kunnen bevragen naar het gedrag van verzoeker in de gevangenis, dat behoudens tegenbericht, onbesproken is.

Verzoeker probeert zijn detentie zo goed als mogelijk door te komen, opleidingen te volgen e.d.m.

Verzoeker meent dan ook, om bovenstaande redenen, dat er een schending is van de motiverings-verplichting."

3.1.2. De Raad merkt op dat, zoals verzoeker correct aangeeft, artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers uiteengezet dat toepassing wordt gemaakt van artikel 44bis, § 2 van de Vreemdelingenwet om verzoekers recht op verblijf te beëindigen omdat hij een

werkelijk, actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Verweerder heeft hierbij uitvoerig uiteengezet op grond van welke vaststellingen hij tot dit besluit kwam en heeft tevens geduid welke belangenafwegingen hij maakte. Hij heeft ook duidelijk aangegeven welke feiten en inlichtingen hij in aanmerking nam en op basis van welke argumentatie hij meende een beslissing tot beëindiging van het verblijf te kunnen nemen. Hij heeft hierbij verwezen naar het gedrag en de ingesteldheid van verzoeker en hij heeft het recidivegevaar benadrukt. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Door uitvoerig uiteen te zetten dat hij niet akkoord kan gaan met verweerders overwegingen toont verzoeker niet aan dat werd tekortgekomen aan de formele motiveringsplicht. De Raad wijst er ook op dat de strafrechter reeds oordeelde dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker het misdrijf waarvoor hij werd veroordeeld onder bedreiging pleegde. Verzoeker kan bijgevolg niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder in aanmerking had moeten nemen dat er elementen zijn die toelaten te besluiten dat hij het misdrijf pleegde omdat hij werd bedreigd. Een dergelijk standpunt is niet in overeenstemming te brengen met het gewijsde dat kleefte aan het arrest van het hof van beroep.

Verzoekers bewering dat een van de overwegingen in de bestreden beslissing kan worden aangewend in elke zaak waar een financieel voordeel wordt gepuurd uit een misdrijf laat evenmin toe te oordelen dat niet aan de formele motiveringsplicht werd voldaan.

Verzoeker stelt voorts onterecht dat verweerder zijn *“persoonlijkheid”* niet heeft besproken in de bestreden beslissing. Verweerder heeft immers geduid dat verzoekers gedragingen *“getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden”* en dat uit zijn persoonlijk handelen *“een voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren [komt] waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat [hij] dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.”*

De beschouwing van verzoeker omtrent het doel van een gevangenisstraf en de wijze waarop hij deze ondergaat leiden ook niet tot het besluit dat verweerder de formele motiveringsplicht miskende.

In zijn pleitnota stelt verzoeker nog dat uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid waarom verweerder meent dat hij *“actueel”* nog een gevaar vormt voor de openbare orde. Hij toont evenwel zelf aan dat zijn bewering geen grond heeft door vervolgens de overwegingen die verweerder ertoe brachten tot dit besluit te komen te bekritisieren. Verzoeker houdt voorts onterecht voor dat er geen *“objectieve elementen”* zijn waaruit het risico dat hij in de toekomst nieuwe inbreuken zal plegen kan worden afgeleid, dat de motivering *“algemeen en niet concreet afgetoetst [is] aan het dossier”* en er wordt uitgegaan van een *“loutere veronderstelling”*. Los van het feit dat hij door de correctheid van de motivering van de bestreden beslissing in vraag te stellen hoe dan ook geen schending van de formele motiveringsplicht aantoonde, dient te worden aangegeven dat verweerder duidelijk heeft uiteengezet dat hij het toekomstige gevaar dat van verzoeker uitgaat baseert op zijn voorgaande gedrag – meer specifiek het feit dat verzoeker nadat hij een eerste maal werd betrapd de dag erna nieuwe feiten pleegde –, op de reden waarom verzoeker voorheen een misdrijf pleegde – het betrof een misdrijf dat werd gepleegd uit winstbejag – en op de ingesteldheid van verzoeker, die kan worden afgeleid uit de aard van het misdrijf dat hij pleegde – verzoeker werd veroordeeld voor zijn betrokkenheid bij drugshandel en hieruit blijkt dat hij er niet voor terugschrok mee te werken aan de verspreiding van een voor andere burgers gevaarlijke stof. Verweerders argumentatie is dus wel degelijk gesteund op concrete feitelijke vaststellingen en elementen die blijken uit het administratief dossier. Verzoekers bijkomende toelichting dat hij maar eenmaal werd veroordeeld en verder nooit in aanraking kwam met de politie, dat hij zich voorbeeldig gedraagt in de gevangenis en zijn citaten uit de verslagen van een gevangenisdirecteur en een penitentiair technisch deskundige doen geen afbreuk aan het voorgaande. De Raad wijst er bijkomend nog op dat het, gelet op artikel 44bis, § 2 van de Vreemdelingenwet, aan verweerder toekomt om, bij het nemen van een beslissing op verblijfsrechtelijk vlak, te oordelen of een vreemdeling een ernstig risico vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid en hij hierbij niet verplicht is om adviezen die worden verstrekt of inschattingen die worden gemaakt door diensten die hierbij geen eindverantwoordelijkheid dragen bij te treden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zijn betoog luidt als volgt:

“Artikel 8 EVRM: “1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”

Verzoeker is sinds eind 2016 in België.

Hij is gehuwd en heeft samen met zijn partner, die tevens een verblijfsrecht heeft in België.

Verzoeker heeft tevens twee minderjarige kinderen, te weten:

- [Z.B.] [...];

- [Y.B.] [...]

Daarnaast heeft verzoeker nog dichte familie in België, waaronder zijn broer [L.B.], schoonzus [L.E.M.] en hun drie kinderen, [S.B.], [J.B.] en [A.B.].

Verzoeker heeft steeds in België gewerkt, waaronder bij [...].

Derhalve heeft verzoeker steeds bijgedragen tot de maatschappij en de Belgische samenleving niet financieel tot last geweest.

Men meent in de bestreden beslissing zonder meer te kunnen stellen dat verzoeker “een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde. De ernstige bedreiging die voor de openbare orde uit uw gedrag voortvloeit, is zodanig dat uw familiale belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.”

Evenwel heeft verzoeker, uitgezonderd de feiten waarvoor hij thans in de gevangenis verblijft, geen enkel strafrechtelijk voorgaande.

Zonder afbreuk te doen aan de ernst van druggerelateerde delicten, dient wel vastgesteld te worden dat verzoeker zich niet schuldig heeft gemaakt aan een directe aanval op [iemand's] fysieke integriteit.

Met [gemak] wordt in de bestreden beslissing opgeworpen dat het hele gezin dan maar naar Nederland kan verhuizen.

Echter zijn het gezin hun belangen allemaal hier gevestigd, zoals woonst, tewerkstelling, school van de kinderen, hobby's van de kinderen en een sociaal vangnet.

Indien dit niet mogelijk is, aldus de bestreden beslissing, kan verzoeker evengoed naar Nederland wonen en op andere manieren contacten houden met zijn familie.

Het spreekt voor zich dat er in die omstandigheid geen sprake is van een echt gezinsleven en dit bovendien ook repercussies kan hebben op het verblijf van zijn echtgenote in België, die alhier gevestigd is door gezinshereniging met haar echtgenoot.

Volgens de bestreden beslissing blijkt “het gegeven dat u in het verleden in België gewerkt heeft en dat u in de gevangenis een opleiding schilder volgt, doet niets af aan het feit dat u een [actueel] en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde”.

Echter [motiveert] de bestreden beslissing [niet waarom] verzoeker actueel nog een ernstig gevaar vormt [voor] de openbare orde en waarom de belangen van verzoeker en diens familieleden hierdoor aan de kant dienen geschoven te worden.

Zonder gegronde motivering waarom verzoeker nog actueel een ernstig gevaar vormt, is de beslissing tot beëindiging van het verblijf omwille van de openbare orde uiterst disproportioneel en aldus onwettig.

Om bovenstaande redenen meent verzoeker dan ook dat er sprake is van een schending van art. 8 EVRM.”

3.2.2. Het staat vast dat de bestreden beslissing een inmenging vormt in het privé- en gezinsleven van verzoeker. Artikel 8, tweede lid van het EVRM bepaalt evenwel dat een dergelijke inmenging mogelijk is indien er een wettelijke basis is en deze inmenging nodig is om bepaalde doelstellingen te bereiken. In casu is er, met artikel 44bis, § 2 van de Vreemdelingenwet, een wettelijke basis om ten aanzien van verzoeker een

beslissing tot beëindiging van het verblijf te nemen en heeft verweerder ook geduid van oordeel te zijn dat deze beslissing nodig is met het oog op de bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid.

Verzoeker stelt dat hij sedert 2016 in het Rijk verblijft, dat hij in België heeft gewerkt en ook steeds heeft bijgedragen aan de samenleving. Hij wijst er tevens op dat zijn belangen en deze van zijn gezin zich in België bevinden. Hij toont met deze uiteenzetting echter niet aan dat verweerder enig dienstig gegeven over het hoofd zag of geen deugdelijke belangenafweging doorvoerde. In de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar verzoekers langdurig verblijf en overwogen dat dus kan worden aangenomen dat hij sociale en culturele banden in België heeft. Verweerder heeft evenwel gesteld dat uit niets blijkt dat deze banden van een zodanig uitzonderlijke aard zijn dat zij eraan in de weg zouden staan dat de bestreden beslissing om ernstige redenen van openbare orde wordt genomen. Hij heeft hierbij opgemerkt dat verzoeker ook geen enkel document heeft voorgelegd dat het tegendeel bewijst. Verweerder heeft daarenboven uitvoerig uiteengezet waarom hij het gezinsleven van verzoeker niet zag als een beletsel om de bestreden beslissing te nemen. Hij heeft in dit verband onder meer gesteld dat er geen precieze onoverkomelijke hinderpalen blijken die de voortzetting van het gezinsleven in Nederland verhinderen. Verweerder heeft hierbij toegelicht dat verzoekers echtgenote, E.M., en zijn kinderen de Nederlandse nationaliteit hebben. Hij heeft aangegeven dat het feit dat verzoeker niet langer legaal in het Rijk kan verblijven dus niet impliceert dat hij gescheiden van zijn echtgenote en kinderen dient te leven, aangezien niet blijkt dat er enkel in België een gezinsleven mogelijk is en de gezinsleden verzoeker niet in Nederland kunnen vervoegen. Voorts heeft verweerder ook het hoger belang van verzoekers minderjarige kinderen in aanmerking genomen en gemotiveerd dat deze nog heel jong zijn en zich dus nog gemakkelijk kunnen aanpassen aan een nieuwe leefomgeving. Hij heeft er ook op gewezen dat verzoekers kinderen, net zoals zijn echtgenote, uiteraard niet verplicht zijn om buiten België met hem samen te leven en dat zij er voor kunnen kiezen om met hem in contact te blijven via moderne communicatiemiddelen. In zoverre verzoeker nog wijst op het gegeven dat zijn broer, schoonzus en hun kinderen in België verblijven, kan het volstaan te duiden dat verweerder heeft vastgesteld dat er geen bijkomende elementen van afhankelijkheid blijken en zij evenzeer via moderne communicatiemiddelen contact kunnen onderhouden. Verweerder heeft ook duidelijk aangegeven dat de ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van verzoeker voortvloeit er in ieder geval toe leidt dat moet worden besloten dat zijn familiale belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde. Verzoeker toont met zijn toelichting niet aan dat verweerder niet in redelijkheid tot zijn besluit is gekomen en dat artikel 8 van het EVRM werd geschonden. Verzoekers bewering dat hij niet eerder een veroordeling had opgelopen en dat hij zich niet schuldig heeft gemaakt *“aan een directe aanval op iemands fysieke integriteit”*, laat de Raad niet toe hier anders over te oordelen. Verweerders argumentatie die is gesteund op het recidivegevaar, verzoekers gebrek aan normbesef en het feit dat verzoeker door zijn bijdrage in het verhandelen van verdovende middelen de gezondheid en levenskwaliteit van andere burgers in gevaar brengt, is niet kennelijk onredelijk. Ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoekers bewering dat hij slechts één veroordeling opliep geen steun vindt in de aan de Raad voorgelegde stukken. Uit het neergelegde administratief dossier blijkt immers dat verzoeker ook in Nederland reeds werd veroordeeld wegens *“strafbare feiten in verband met drugs”*.

Los van het feit dat de bestreden beslissing verzoekers echtgenote geenszins verplicht om het Belgische grondgebied te verlaten, moet ook worden gesteld dat verzoekers bemerking dat deze beslissing *“repercussies kan hebben op het verblijf van zijn echtgenote in België”* niet leidt tot het besluit dat geen deugdelijke belangenafweging werd gemaakt.

In zoverre verzoeker nog stelt dat verweerder niet heeft gemotiveerd waarom hij actueel nog een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde en waarom zijn persoonlijke belangen en deze van zijn familie ondergeschikt worden geacht aan deze van de Belgische samenleving, dient te worden aangegeven dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat zijn betoog feitelijke grondslag mist. Er moet daarenboven worden onderstreept dat artikel 8 van het EVRM zelf verweerder geen motiverings-verplichting oplegt en deze verdragsbepaling ook niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (cf. RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

In zijn pleitnota stelt verzoeker nog dat verweerder verkeerdelijk heeft gesteld dat zijn kinderen nog niet leerplichtig zijn, aangezien zijn oudste kind, toen de bestreden beslissing werd genomen, reeds vijf jaar oud was en dus reeds leerplichtig. In dit verband moet worden benadrukt dat verzoeker een pleitnota niet vermag aan te wenden om een nieuw middel aan te voeren en dat hij met deze grief – zo al zou moeten worden aangenomen dat deze kadert in de initieel aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM – in ieder geval niet aantoonde dat verweerder verkeerdelijk heeft gesteld dat zijn kinderen nog zeer jong zijn en zich dus nog gemakkelijk kunnen aanpassen aan een nieuwe leefomgeving.

Door in zijn pleitnota te stellen dat hij van mening is dat verweerders secundaire overweging, dat zijn echtgenote en kinderen ook kunnen opteren voor een verder verblijf, zonder hem, in België niet verenigbaar is met het recht op een gezinsleven van zijn kinderen, dat het hoger belang van zijn kinderen in aanmerking moet worden genomen, dat de rol van een vader niet mag worden geminimaliseerd en dat kinderen het recht

hebben om bij beide ouders te leven, toont hij niet aan dat verweerder in voorliggende zaak op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat zijn private belangen ondergeschikt zijn aan het algemeen belang dat is gediend met maatregelen ter bescherming van de openbare orde en dat niet blijkt dat het gezinsleven niet kan worden verdergezet in Nederland. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er ernstige redenen zijn die toelaten te oordelen dat zijn vrouw en kinderen, die de Nederlandse nationaliteit hebben en van wie kan worden verwacht dat zij, gelet op hun jarenlange verblijf in Vlaanderen, de Nederlandse taal machtig zijn hun gezinsleven niet "*kwalitatief*" zouden kunnen verderzetten in Nederland en dat hun kinderen in dat land, waar het leven grotendeels vergelijkbaar is met dat in België "*ontworteld*" zouden zijn.

Verzoeker toont niet aan dat verweerder de bepalingen van artikel 8 van het EVRM heeft geschonden.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend vijftientig door:

G. DE BOECK, voorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK